

229. Már összeölelve

Már ösz - sze - ö - lel - ve a föld - del az
El - múlt a sö - tét, szo - mo - rú sze - me -
ég, A hű szí - ve - ket nem i -
tek Néz - zen fel az ég - re, ví -
jesz - ti a vég. Várd pász - to - ro -
gak le - gye - tek.
dat, te zi - lált so - rú nyáj! Él,
él, ra - gyo - gón jön az é - gi Ki -
rály! Hí - vó sza - va hal - lik: Hal - le - lu - ja!

2. Egyháza dacolva, viharban is áll, A szomjú szívekbe az Úr szava száll. Szentlelke suhanva repül veletek, Harcos híradók, siető követek. S ti zengve, dalolva dicséritek Őt, A megfeszítettet, az Üdvözítőt, A lét fejedelmét: Halleluja!

3. Hívó seregünk, sose sírj, sose félj! A kurta nap elfut, iramlik az éj. A föld csak a csontotokat fedi el, A lelki vetés csoda-módra kikel. Eljő aratásra, ki bízva vetett, S majd elkülöníti a tiszta szemet A tűzre valótól. Halleluja!

H. L. Franzen (1705–1775)